

12th International Conference: Multiple Approaches to Oriental Studies

Różne oblicza orientalistyki

November 20-21, 2023

**Committee of Oriental Studies
Polish Academy of Sciences**

**Faculty of Oriental Studies
University of Warsaw**

Polish Society for Oriental Studies

Abstracts/ Abstrakty

Dr Ivan Andrijanić, Zagreb University

Aparokṣānubhūti: Authorship, Date, and Advaita-Yoga Syncretism

Aparokṣānubhūti is a very popular philosophical poem of the Advaita Vedānta school composed in the *śloka* meter. Traditionally, the text is attributed to the renowned Indian philosopher Śaṅkara, although modern scholarship often raises doubts about his authorship. In this presentation, I would introduce this work, its teachings, and the blend of Rāja Yoga, Haṭha Yoga, and Advaita Vedānta. It is precisely this syncretism that has raised doubts about authorship, considering Śaṅkara's strong criticism of Yoga. I would approach the question of authorship from two angles. The first is a computational stylometric method called the General Imposters Framework, which has proven to be reliable in a series of articles by Ivan Andrijanić and Jacek Bąkowski on other philosophical works in Sanskrit. This is also part of a future larger project for evaluating metric works attributed to Śaṅkara, as previous works have focused on evaluating prose works attributed to him. The General Imposters method, which in the research of Andrijanić and Bąkowski had a success rate up to 80% in verifying the authorship of works with known authors, did not verify Aparokṣānubhūti as an authentic work of Śaṅkara. This finding can serve as an incentive to further investigate the work using traditional philological and historical methods. On one hand, there are two very useful methods by Hacker for analysing colophons and the historical development of certain concepts. Both of these methods will also argue against attributing the work to Śaṅkara because the text contains some later Advaitic concepts, such as the determination of *ajñāna* 'ignorance' as the material cause of the world. However, the smoking gun against Śaṅkara's authorship, it seems, comes from another perspective, beyond Hacker's analysis. The work mentions yogic sitting postures such as Siddhāsana (the 'adept's posture') and Mūlabandha (the 'root lock'), which first appear in a datable context in the Gorakṣaśataka, dated to the 13th century. Furthermore, the term 'Rāja Yoga,' which appears in Aparokṣānubhūti 114 and 143, is first datable to the 11th and 12th centuries. Given that such dating aligns with later terminological developments and the medieval syncretism of Advaita and Yoga, it seems certain that Aparokṣānubhūti cannot be Śaṅkara's work. In the presentation, I would also present other arguments that all unanimously support a later dating of the text. The analysis of Aparokṣānubhūti is an explicit example of the harmony between traditional and contemporary statistical methods and supports the central thesis of the presentation that, despite their reliability, we still need traditional philological methods for historical judgments, such as dating and authorship.

Dr Zuzanna Augustyniak, Dr hab. Kamil Kuraszkiewicz, UW

Archaeo-Oriental studies: filling a gap in knowledge and research

Obviously, the past of a culture has an impact on its current situation. Archaeo-Oriental Studies is a project aimed at understanding of thinking and behaviour in non-European societies intercultural dialogue with which – and between which – is difficult or even impossible: the reasons for this lie in tradition, preserved in signs and texts. The axis of the project is conceptualising power in ancient and contemporary non-European cultures. Outstanding scholars at the University of Warsaw (representing as diverse fields of research as archeology, oriental studies, cognitive linguistics, history, art history, religious studies, sociology, political science, and non-verbal communication systems and neuroscience) work together with colleagues abroad, combining various methodologies along with field research supplemented by the use of new technologies. In 2023, the first phase of the project ends, and it's a good time for a summary and conclusions to be applied in 2024-25. So far we have successfully created a collaborative network which includes both colleagues from the UW and from abroad, focusing on non-European regions which are often not adequately represented in academic discourse. On a regular basis, we meet to discuss our work and to find new paths of research, we develop our own ideas and as an academic hub we connect scholars to combine and to enhance their methodologies and to start common projects. The further steps of the project will be aimed at consolidating the presence of the so far under-represented regions in academic exchange that would profit in collaborative projects and grants.

Mgr Jacek Bąkowski, PAN

Digital Humanities: A new Approach to Sanskrit and Perso-Arabic loanwords in Hindi based on Machine Learning and Word Embeddings

For a large part of the history of science, data has been a scarce commodity, and its acquisition one of the major challenges of the scientific world. Nowadays, however, with the digitalization of all resources, the problem we often face is not the scarcity of information itself, but rather its effective use and, above all, its analysis. Digital Humanities, a field at the crossroads of computing technologies and humanities allows for the efficient use and analysis of huge amounts of information and also presents a new approach to the humanities based on quantitative data. One of these techniques are word embeddings which can represent the meaning of a word as a single vector of numbers with several hundred dimensions. It is calculated by taking into account the words surrounding each word in a linguistic corpus. Each word of the corpus and its context are represented as a single vector in a huge word vector space. Most importantly, in accordance with the distributional hypothesis, these context vectors should represent word meanings in a way that allows us to measure the semantic similarity between different words. This means that, based only on the lexical context, word embedding algorithms can capture the semantic similarity between words, allowing us to determine what relationships may exist between words, as well as how the concepts they represent are perceived and linked to other ideas by a given community. Such techniques and tools would be unattainable were it not for the tremendously rapid advances over the past decades in modern tools, such as machine learning and data mining. A peculiarity of the Hindi language is that for historical reasons it has two main sources, drawing from the Sanskrit tradition and, through Urdu, from Perso-Arabic. However, the Urdu words did not always replace the words of Sanskrit origin. Oftentimes, words borrowed from both Urdu and Sanskrit are used concurrently in parallel as pairs of synonyms; however, the choice of either word depends on the context, register, and current communication situation. While sometimes the word borrowed from Urdu is preferred over its unnaturally-sounding Sanskrit synonym, in some other contexts it is the Urduism that would sound oddly. Depending on the social class of a language user, the level of education one has received, and sometimes even personal preferences, one variant might prevail over the other. Consequently, the pairs of lexemes in Urdu and Sanskrit can hardly be referred to as pure synonyms. Despite semantic proximity, each word occupies a slightly different semantic area and exhibits different connotations, stylistic flavor, as well as frequency. Being so highly dependent on pragmatic factors, then, they should also reflect the users' worldview, of course, provided that the "worldview in the language" hypothesis is true. For this study, an entire Hindi language corpus was examined using word embeddings. Furthermore, Sanskrit and Perso-Arabic synonym pairs were then extracted. Using this data, a neural network was trained to classify and predict the origin of the word on the basis solely of the high-dimensional data of its vector representation. This method seems to work surprisingly well and the classifier can recognize the origin of a word based only on its semantic environment with unexpected accuracy. Two conclusions can be drawn from this: word embeddings are an effective tool for semantic analysis as they can detect traces of language stereotypes which are oftentimes unconsciously embedded in the language we use; but also, it can be empirically shown to which extent the quasi-synonyms in Hindi are indeed dependent on contextual usage. Moreover, this means that etymological origins, often elusive to the average language user, can also affect words' meaning providing them additional shade.

Dr Joanna A. Ciesielska, UW

Keepers of Tradition: Communicating status via attire among Sudanese women

The aim of the project was the investigation of customs concerning traditional garments and the way in which they are used to communicate one's status through ethnological fieldwork among modern Sudanese women. Previous research indicates that in Nubia, women were the keepers of traditions and cultural practices and as such, they may constitute the

greatest repository of historical knowledge. The project entailed 6 weeks of anthropological fieldwork with selected Sudanese communities representing different ways of living: rural Miseeda in northern Sudan and Soba East in Khartoum’s suburbs. The core of the project is close international cooperation with Sudanese researchers and local communities, which will serve strengthening and expanding the potential of humanities research conducted at the University of Warsaw, reinforcing the position of our research community in the world. This research constituted a pilot study into the continuity of everyday customs and traditions among modern Sudanese women, as a part of a large-scale investigation of the women’s lived experience in historical Sudan.

Dr hab. Eystein Dahl, UAM

Subjecthood in Diachrony: Evidence from Indo-European

This paper explores the diachrony of subjecthood based on comparative data from a selection of old and/or archaic languages belonging to different Indo-European branches, including Vedic Sanskrit (Indo-Iranian), Hittite (Anatolian), Ancient Greek (Greek), Latin (Italic), Classical Armenian (Armenian), and Lithuanian (Baltic). Although these languages belong to the same linguistic family, they show considerable differences in their argument realisation systems. One important dimension along which they diverge is subjecthood, more specifically, which constructions represent behavioural properties characteristic of subjects. Given that all the languages under consideration show predominantly nominative-accusative alignment, subjecthood properties may be defined as constructions uniquely referring to the first argument of bi- and trivalent predicates (A) and the sole argument of monovalent predicates (S), excluding the second argument of bivalent predicates (P) as well as the second (T) and third (R) arguments of trivalent predicates (cf. Van Valin 2005, Witzlack-Makarevich 2018). However, that there is variation across these languages as to whether they show split and mixed alignment patterns (cf. Cotticelli and Dahl 2022). In previous works, subjecthood properties have mainly been used as diagnostic tools for establishing to what extent the syntactic behaviour of so-called oblique or non-canonical subjects corresponds to that of canonical subjects (cf. e.g., Ziv 1976, Cole et al. 1980, Eythórsson and Barðdal 2005, Barðdal et al. 2012, Barðdal et al. 2023/forthcoming, Conti 2010, Fabrizio Forthcoming, Cotticelli and Dahl 2022). However, there has been no systematic exploration of the various behavioural patterns claimed to be characteristic of subjects in comparative-historical perspective and the present contribution is a first step in this direction. Drawing on Falk’s (2006) study, we take the following set of recurring subject properties as our point of departure (Table 1).

Table 1. Type I and Type II subject properties (adapted from Falk 2006: 16)

Type I subject properties (S/A)	Type II subject properties (S/P in syntactically ergative languages, nominative in Philippine-type languages)
Agent argument in the active voice	Shared argument in coordinated clauses
Most likely covert/empty argument	<i>Controlled argument (PRO) (in some languages)</i>
<i>The addressee of an imperative</i>	<i>Raising</i>
<i>Anaphoric prominence</i>	Extraction properties
Switch-reference systems	Obligatory element
<i>Controlled argument (PRO) (in some languages)</i>	«External» structural position
Discourse topic	Definiteness or wide scope

In the present context, our focus will primarily lie on a limited selection of pertinent properties, given in italics in Table 1. Our main concern is whether constructions instantiating these properties exist in the languages under consideration and whether they are restricted to the S/A argument functions. Some of our findings are given in Table 2.

Table 2. Subject properties in Indo-European languages

	Addressee of imperative	Subject control infinitive	Object control infinitive	Raising to subject	Anaphoric prominence with reflexives
Hittite	X				
Vedic	X				
Greek	X	X	X		(X)
Latin	X	X	X	X	(X)
Armenian	X	X	X	(X)	(X)
Lithuanian	X	X	X	X	X

As regards anaphoric prominence with Vedic Sanskrit employs a variety of reflexive strategies which, however, do not require an A/S antecedent (cf. Orqueda 2019). Similar observations apply to reflexive strategies in Hittite, while Latin, Ancient Greek and Classical Armenian show a more ambiguous picture. Moreover, control infinitives show unrestricted

neutralization of core arguments in Vedic Sanskrit (cf. Keydana 2013) and Hittite, a feature that probably is archaic since the limitation of control infinitives to S/A in the other languages to some extent reflects the fact that they have acquired mediopassive/reflexive infinitives. Third, raising constructions seem to have arisen secondarily, most likely because of the increasing flexibility of infinitival syntax. The only subject property shared by all the languages is being the addressee of imperatives, which possibly is a universal feature of subjects and represents more of a category at the interface between syntax and morphology than the other patterns reviewed here. These data indicate that there is considerable variation across the Indo-European languages regarding their inventory of subject behavioural properties. Cotticelli and Dahl (2022) claim that this correlates with relative consistency in morphosyntactic alignment, that is, the extent to which languages have split or mixed alignment. For example, Lithuanian has consistently nominative-accusative alignment and possesses the highest number of subject properties. It is also the latest attested language among those considered here. On the other hand, Hittite, and Vedic, two of the earliest attested languages in this sample, show split and mixed alignment patterns (cf. Dahl 2021, 2022) and only have one of the subject properties listed above. These considerations suggest that subjecthood does not constitute a diachronically stable dimension of grammar but instead develops over time.

Mgr Paweł Durkiewicz, UW

Życie i twórczość mongolskiego mistrza buddyźmu tybetańskiego Agwaanbaldana (1797-1864)

Celem artykułu będzie dokonanie wprowadzenia i ogólnego przeglądu życia i twórczości Agwaanbaldana. Ponieważ będzie to pierwszy (wedle wiedzy autora) tekst w języku polskim na temat Agwaanbaldana oraz z racji ograniczonej objętości planowanego artykułu - nie będzie on skoncentrowany na wąsko zdefiniowanym pojedynczym problemie badawczym. Z tego też powodu nie będzie postawiona konkretna, weryfikowalna hipoteza badawcza.

Metodologią zastosowaną w artykule będzie podejście historyczno-literackie czyli klasyczne podejście teoretyczne w literaturoznawstwie.

Agwaanbaldan był mongolskim mistrzem buddyźmu tybetańskiego. Urodził się w północno-wschodniej Mongolii, w roku 1797 (rok ognistego węża w kalendarzu tybetańsko-mongolskim), w ajmaku Seczen chana, na terenie dzisiejszego ajmaku chentejskiego, w somonie Galszar. Został mnichem gelugpy - tzw. szkoły „żółtch czapek”. Studiował doktrynę buddyjską w Urdze (dawna nazwa Ułan Bator) oraz w Tybecie. W 1836 roku objął funkcję mistrza dharmy (tyb. chos rje, mong. cordż) czyli mistrza doktryny w klasztorze Ih Huree - dzisiejszy Gandan w Ułan Bator. W 1843 roku udał się do Lhasy w Tybecie w związku z ceremonią pogrzebową V Dżawdzandamby Hutugtu. W 1847 roku zrezygnował ze stanowiska mistrza dharmy w Urdze. Następnie przebywał w monastycznym koledżu Gomang w klasztorze Drepung w Tybecie oraz podróżował po Chinach i Mongolii Wewnętrznej.

Znane są cztery biografie Agwaanbaldana (jedna autobiografia oraz trzy biografie autorstwa jego uczniów) - wszystkie napisane w języku tybetańskim. Istnieją dwa przekłady autobiografii Agwaanbaldana na współczesny język mongolski: z roku 2007 tłumaczenie lamy N. Amgalana (Н. Амгалан) oraz z roku 2022 tłumaczenie Dż. Jereelt (Ж. Ерөөлт). W publikacji lamy Amgalana znajduje się dodatkowo spis 117 dzieł Agwaanbaldana z podaniem tytułu tybetańskiego, jego tłumaczenia na język mongolski, kolofonu po tybetańsku, wskazania czy tekst jest dostępny w wersji ksylograficznej, czy też rękopiśmiennej oraz informacji odnośnie wydania.

Natomiast publikacja Dż. Jereelt zawiera pod tłumaczeniem biografii Agwaanbaldana dodatkowy materiał w postaci wyróżnienia chronologicznie wydarzeń z jego życia z podaniem roku według kalendarza zachodniego oraz tradycyjnego tybetańskiego (tradycyjny mongolski kalendarz jest bardzo podobny).

Krótkie wzmianki odnośnie biografii Agwaanbaldana znajdują się również w tłumaczeniach zachodniego profesora buddologii i tłumacza Dalajlamy XIV - Jeffreya Hopkinsa oraz w książce pt.: „Sources of Mongolian Buddhism” pod redakcją Vesny Wallace, w rozdziale autorstwa Erdenebaatar Erdene-Ochir.

Do najbardziej znanych dzieł Agwaanbaldana należą: komentarz do najważniejszej doksografii szkoły gelug autorstwa Dżamjang Sziepy (1648-1721/2), komentarz do „Madhjamakawatary” Czandrakirtiego, komentarz do „Abhisamajalankary” Maitrei, dwa komentarze do Abhidarmy, „Traktat o dwóch prawdach, relatywnej i absolutnej, w czterech systemach doktrynalnych”, poematy wierszowane w formie hymnów „Pochwała Środkowej Drogi” oraz „Pochwała bodhicitty”. Wybrane dzieła Agwaanbaldana były używane jako klasztorne podręczniki szkoły gelug w Tybecie w regionie Amdo.

Niektóre dzieła Agwaanbaldana zostały przetłumaczone na współczesny język mongolski, na angielski i chiński. Autorowi nieniejszego abstraktu nie są znane tłumaczenia na klasyczny język mongolski, a także nie ma on wiedzy czy istnieją jakieś teksty Agwaanbaldan, które sam napisał w klasycznym języku mongolskim. Jest to pole do dalszych badań historyczno-literackich.

Większość tekstów Agwaanbaldana dostępnych jest w formie drukowanej z ksylografów. Jednak niektóre z nich przetrwały w formie rękopisów. Pozostaje kwestią otwartą do dalszych badań, które z nich zostały napisane przez niego samego, a które są napisane lub przepisane przez jego uczniów i współpracowników.

Z uwagi na prześladowania buddyźmu w Mongolii przez władze komunistyczne, zwłaszcza w latach 30. XX wieku, ale również później, bardzo wiele klasztorów buddyjskich zostało zburzonych, wielu lamów zostało zamordowanych, skradziono wiele dzieł sztuki i zaginęło wiele cennych tekstów buddyjskich, w tym rękopisów. Niektóre z nich zostały ukryte i po upadku komunizmu znów ujrzały światło dzienne.

Obecnie, od lat 90. XX wieku trwa odrodzenie buddyzmu w Mongolii, odbudowano wiele świątyń i powstały nowe, wyświęcono wielu nowych mnichów, powstają tłumaczenia tekstów z języka tybetańskiego oraz klasycznego mongolskiego na współczesny język mongolski.

Dzięki postępowi technicznemu dokonuje się digitalizacji wielu tekstów buddyjskich oraz powstają i są uzupełniane elektroniczne katalogi m.in. w Bibliotece Narodowej w Ułan Bator i w bibliotece klasztoru Gandan.

Na skutek dobrodziejstw procesu cyfryzacji, prawie cała (nie wszystkie manuskrypty przetrwały, być może są dostępne w Mongolii oraz w prywatnych kolekcjach) twórczość Agwaanbaldana dostępna jest w formie skanów ksylografów i manuskryptów na stronie Buddhist Digital Resource Center (BDRC <https://www.bdrclibrary.org/>).

Badanie twórczości i biografii mongolskiego mistrza buddyzmu tybetańskiego Agwaanbaldana jest ważne z kilku powodów.

Dziedzictwo religijne: Agwaanbaldana był jednym z głównych przedstawicieli mongolskiego buddyzmu w XIX wieku. Jego prace i nauki mogą zawierać cenne myśli i perspektywy, które przyczyniły się do kształtowania religijnej tradycji w Mongolii.

Edukacja i nauka: W latach, kiedy pełnił funkcję cordża w Ih Huree, Agwaanbaldan nadzorował kwestie związane z buddyzmem, wiedzą i edukacją. Badanie jego roli w tym kontekście może dostarczyć wglądu w organizację edukacji buddyjskiej i praktyk religijnych w Mongolii w tamtym okresie.

Wpływ na społeczność: Jego biografia może rzucić światło na to, jakie były wpływy kulturowe, społeczne i religijne w jego życiu. To może pomóc zrozumieć, w jaki sposób jego nauki i działania wpłynęły na społeczność i praktykę buddyzmu w Mongolii.

Historia Mongolii: Agwaanbaldan żył w ważnym okresie dla historii Mongolii. Badanie jego życia może dostarczyć informacji o wydarzeniach historycznych, związanych z tym okresem, oraz o roli, jaką odgrywał w kontekście historycznym.

Dziedzictwo literackie: Jego liczne prace, zarówno większe jak i mniejsze, stanowią dziedzictwo literackie. Badanie tych tekstów może pomóc w zrozumieniu jego myśli, interpretacji doktryn buddyjskich oraz ich znaczenia dla współczesnych badaczy i praktyków buddyzmu oraz osób zainteresowanych mongolską literaturą i poezją buddyjską.

Biografia Agwaanbaldana wskazuje na szereg kluczowych elementów, które wpłynęły na ukształtowanie jego drogi duchowej i naukowej:

Wczesne wychowanie i edukacja: Jego wczesne lata, w tym rozpoczęcie buddyjskiego kształcenia w wieku 6 lat, miały wpływ na formowanie się jego duchowości. Wczesna edukacja w dziedzinie buddyzmu stanowiła fundament jego rozwoju intelektualnego.

Podróże i studia: Podróże Agwaanbaldana po Tybecie, Chinach, Kukunorze i Mongolii Wewnętrznej były kluczowym elementem jego rozwoju naukowego. Doświadczenia związane z podróżami miały wpływ na jego zrozumienie różnych nurtów buddyjskich i poszerzenie horyzontów w zakresie doktryny i praktyki buddyjskiej.

Obrona tytułu gesze w Lhasie, w Tybecie: W 1831 roku Agwaanbaldan zdobył tytuł gesze w Lhasie w Tybecie po udanej publicznej debacie. To wydarzenie było nie tylko uznaniem jego wiedzy, ale również potwierdzeniem jego autorytetu w środowisku buddyjskim.

Rola cordża: W okresie od 1836 do 1847 roku pełnił obowiązki cordża w Ih Huree, co oznaczało, że był kluczową postacią w organizacji edukacji i spraw związanych z buddyzmem w Mongolii. Ta rola miała wpływ na kształtowanie jego duchowej i naukowej drogi, umacniając jego autorytet i wpływ na społeczność buddyjską.

Twórczość Literacka: Jego bogata twórczość wpłynęła na rozwój myśli buddyjskiej w Mongolii. Jego dzieła stanowiły wkład do dziedzictwa literackiego i religijnego Mongolii.

Podsumowując, biografia Agwaanbaldana pokazuje, że jego droga duchowa i religijna była kształtowana przez wczesne doświadczenia, edukację, podróże, osiągnięcia akademickie i rolę społeczną, co wspólnie przyczyniło się do ukształtowania jego wyjątkowej pozycji w buddyzmie mongolskim.

Dr Bhim Lal Gautam, University in Kathmandu

Language Politics in Nepal

This presentation outlines the various issues related to language politics in Nepal from socio-historical perspectives. The presentation is based on the report (Gautam, 2023) submitted to CENAS (Center for Nepal and Asian Studies), Tribhuvan University, Nepal that focus the various impacts and influences shifted from global north to the global south by creating language politics in Nepal. Moreover, this presentation critically analyses the historical and legal documents related to language politics in Nepal. The documents like Sugauli Treaty (1816), NNEPC (1956), NESP (1971) and various constitutions of Nepal (1962; 1990; 2007; 2015) will be highlighted from language politics perspective where we find that the issues have been changed and shifted because of governmental changes in the history of Nepal. Considering the linguistic, cultural and geographical diversity in Nepal, this presentation discusses various issues like diversity and multilingualism, Christianity, identity politics, globalization and its impact in Nepalese context. The influence of neo-liberal economy and the massive use of English and Nepali languages in most of the domains and situations has created a fear of language endangerment in multilingual Nepal. The paper concludes that the diversity politics and multilingualism in Nepal has been functioning as 'double-edge sword' which on the one hand promoting and preserving linguistic and cultural diversity, and on the other hand it is squeezing the size of diversity by vitalizing Nepali and English language through politics.

Mgr Natalia Greniewska, UW

An Exploration of Contemporary Mongolian Literature through a Gender Studies Lens: A Case Study of Ulziitugs' work entitled 'Pregnancy'

Research based on the gender studies approach in contemporary Mongolian literature is still in its nascent stage but holds significant promise within Oriental studies.

This paper primarily focuses on the examination of social and cultural roles within the short story "Pregnancy" written by Ulziitugs Luvsandorj, one of the most prominent contemporary Mongolian writers and poets. It presents a gender-focused analysis of the modern Mongolian family as portrayed in Ulziitugs's concise literary work. The core objective of this research is to investigate the assigned roles of individual family members and their place in society as they navigate various life challenges depicted in Ulziitugs's short story.

The study delves into the perspectives of both female and male characters, examining their varying perceptions of relationships, distinct expectations, and strategies for establishing a fulfilling family and societal entity. This exploration unfolds against the backdrop of Mongolia's historical and cultural milieu. Drawing from Ulziitugs's work, this research employs literary theory, particularly gender studies, to demonstrate how particular elements of the text shape readers' gender perspectives. This encompasses both male and female experiences and diverse narratives that pertain to the world and society.

The methodology employed in this study is rooted in close reading, where interpretation holds a pivotal role in literary analysis. The critique of the story includes an analysis of the gender issues manifested by the characters, their stage in life, their obligations in initiating a family and assuming parental roles, as well as their perspectives on fidelity and betrayal. It also delves into the depiction of prevalent stereotypical cultural roles within society. Furthermore, the works are assessed in terms of the stylistic devices employed, which are characteristic of the author's distinctive style. The translations of Ulziitugs's work discussed in this paper have been undertaken by the presenter herself.

Dr hab. Marcin Grodzki, prof. UW

Relicts of Syriac loanwords in the Qur'an – history and new research

The Arabic language of the Qur'an contains numerous linguistic loans, mainly from its sister Semitic languages, but not exclusively. These include not only simple loans proper (single words transferred with their native meaning or in a modified form) and structural calques (morphological, syntactic, lexical and semantic), but also numerous hapax legomena resulting from the transcription and transliteration of content from other abjads/alphabets and/or languages. Given the current state of research, it is difficult to estimate the quantitative share of loanwords in the Qur'anic vocabulary. A. Mingana once estimated statistically that approximately 70% of Qur'anic loans are of Syrian origin (Aramaic and Syro-Palestinian), 10% Greco-Latin, 10% Hebrew, 5% Ethiopian, and 5% Persian. The paper strives to inform on past and current academic research on the scope of Syriac language and script in the Qur'anic text, presenting some more and less known examples thereof.

Dr Stanisław Jan Kania, UW

A case against reconstructing Original Buddhism

The term Original Buddhism, commonly interchangeably used with Pre-sectarian Buddhism and Earliest Buddhism (with the term Primitive Buddhism also found in earlier modern scholarship), refers to the period of development of the Buddhist religion from its foundation (dated either to 528 BCE or, more recently, to ca. 445 BCE) to the middle of the 3rd cent. BCE, that is to the emergence of the first *nikāya*-s, or sects/schools, i.e., monastic groups developing [around] specific oral transmissions of authoritative Buddhist literature. The period thus delineated includes the first major split in the Buddhist monastic tradition, that into the Sthavira and the Mahāsāṅghika factions, which most likely occurred sometime towards the end of the 4th century. Of more than twenty schools which had developed over time (eighteen according to the tradition itself), and which represent[ed] the so-called Sectarian Buddhism, or Nikāya Buddhism (derogatorily referred to as Hīnayāna, The Lesser Vehicle, by the Mahāyāna tradition, which began to separate itself from the 'mainstream' around the 1st cent. BCE), only the Theravāda school is still extant. Those Indian Buddhist texts which have come down to us, either in the original Indic languages or in translations (most importantly to Chinese and Tibetan), belong to various transmissions of the already fragmented tradition. The texts of the Pāli Canon of the Theravāda school, being the only (almost) complete collection of Buddhist scriptures extant in an original Indic language, along with the Chinese collections of early Buddhist texts form the primary source for the study of early Buddhism, and it is those texts around which the attempts to reconstruct Original Buddhism are centred.

The modern scholarly quest for the reconstruction of the doctrine of Original Buddhism, once hailed as a noble undertaking (and, importantly, a viable one), sparks much controversy in contemporary Buddhist studies. According to some scholars, the identification of paralleling passages or 'stock' fragments in the surviving scriptural collections can form the basis of a feasible attempt at the reconstruction of the 'original' teachings of the Buddha Gautama, while those sceptical, or straight-forwardly critical, of such a project argue that the various approaches employed are marred by significant methodological problems, and that the Buddhist doctrine as it was handed down by the historical founder of the religion cannot be thus retrieved with certainty. This presentation attempts to examine some of the methodological challenges of the reconstructing of the teachings of Original Buddhism, emphasising on the speculative and often ahistorical character of such undertakings, and drawing similarities, on the plane of premises and methods, between this particular task and some speculations of early Indian Buddhists.

Dr Marcin Krawczuk, UW

In search of African / Afrocentric literary theory?

In the year 2021 some of the most prestigious literary prizes in the world were awarded to African writers writing in European languages (Abdulrazak Gurnah – Nobel Prize, Mohamed Mbougar Sarr – Prix Goncourt, Paulina Chiziane – Premio Camões, Damon Galgut – Booker Prize. Despite these and similar signs of appreciations, African authors remain still at the margins of the literary traditions they have been shaped by. But at the same time, it is becoming more and more difficult to picture the academic study of contemporary literature in English, French or Portuguese, without referencing authors of African descent.

This raises the question whether the theories and methodologies developed by Euro-American white non-African academics can be an effective tool for analyzing literature written by African authors. The long-standing paradigm of analyzing African literature in the context of post-colonial studies is more and more questioned as being too general and paradoxically too Eurocentric and not giving justice to the uniqueness of African literary creativity.

In the paper I will present a brief survey of the works of contemporary African academics who touch upon the issues of literary theory in their work such as: Tejumola Olaniyan, Ada Uzoamaka Azodo, Kofi Anyidoho, Abiola Irele, Désiré Nyela, Josias Semujanga in order to search in their work the inspiration for the modern academic study and teaching of African literature in European languages.

At the same time I will try to assess the position of literary theory in the wider context of African academia, the position which is rather problematic if we take into consideration that none of the most important journals devoted to African literature is actually published in Africa.

I hope that these general and preliminary remarks will somehow resonate with the audience with expertise in Oriental studies, where the literatures written in European languages but within the cultural context of non-European countries are an important part of contemporary intellectual currents (as for example in India).

Dr Hanna Kupś, UMK

Two Roads Towards One Goal: the Influence of Xiao Youmei and Liu Tianhua on the Emergence of modern Chinese Music

Chinese culture underwent tremendous changes in the early Twentieth Century. Free from the constraints imposed upon it by the traditional conventions, education and imperial rule, Chinese intellectuals focused on reevaluating achievements accumulated in the past thousands of years and sought to modernize Chinese culture by replacing its undesirable aspects with incorporated Western inventions and accomplishments. The influence of the New Culture Movement (Xin wenhua yundong) encompassed Chinese music, which came to be seen as an art form in dire need of a comprehensive reform. The major forces behind the revival of traditional Chinese music stemmed from the Beijing University (Beijing Daxue). Educated abroad, both in Japan and Germany, Xiao Youmei (1884-1940) is often regarded as "the father of modern Chinese music" (Gong 2008:46). Credited for the development of specialized institutions devoted to higher music education, including National Conservatory of Music in Shanghai (Guoli Yinyueyuan), Xiao was at the same time a prolific composer and an active researcher, who believed in music's influence on people's morality and ethics (Ibid.: 49). Xiao's works emphasized the limitations of Chinese music, and advocated for its comprehensive Europeanisation in order to cultivate the national spirit, as well as the improvement of music teachings (Liu 2010: 106). Another path towards rejuvenation of Chinese music was taken by Liu Tianhua (1895-1932), an innovative musician best known for his contributions to the development of erhu and its playing techniques. While Liu agreed with Xiao's opinion on the current state of traditional music and the need for remedy in the form of Western music theory and its notions, he was also opposed to the total negation and abandonment of Chinese musical culture. Instead, he strived to improve its quality

and preserve its unique character by refining Chinese instruments, musical notation, describing playing techniques, organizing sources concerning music, etc. (cf. Liu 1998). The contributions of the abovementioned musical reformers to the growth of modern Chinese music had long lasting effects and can be witnessed in a wide variety of musical activities and platforms today. Although adamant in their critique of the condition of traditional Chinese music, Xiao Youmei and Liu Tianhua's views on music simultaneously echoed philosophical notions from ancient China, forming a bridge between the music of not only very different cultures but also time periods. Therefore, the presentation aims to analyze the thought and influence of both musicians, as well as their innovations in the area of instrumental music, music education and its institutionalization, as well as musical composition. The gathered data are, in part, a result of a query conducted by the Author during her stay in Beijing in October 2023.

Dr Ting-Yu Lee, Uniwersytet SWPS

The development of Internet Language (2011-2022) : Internet Lexicon and Social Media in China

Globalization and communication on the internet poses challenges to sociolinguistics. The rapid development of Internet communication in China has created huge impact on the Chinese language and society. Internet users often create new words or the new meanings of existing words. The resultant internet language has unique lexical and discourse features. Since 2011 ten most popular internet words and phrases (十大网络用语) have been released annually by National Language Resources Monitoring and Research Graphic Media Center (中国国家语言资源监测与研究中心) in mainland China. Li (2002) 1 and Ma (2002) 2 confirmed that Internet words and phrases has brought the tremendous impact and spread to everyday usage in Chinese society. What the social scientists can observe from Chinese Internet, apart from the rest of the online world, is the government's extensive control and censorship over the massive network of users. It is suggested that this online discourse differs from the official discourse, which is tightly controlled by the Chinese government. Therefore, online language, discourse practices and lexicon from the Chinese internet serve as a result of recent technological and social developments in China. This research is aimed to discuss the emergence and application of the most popular Chinese internet lexicon (2011-2022), to examine the transformation of internet lexicon and to argue the equivalent relation between on-line communication and popular culture in mainland China.

Mgr Zuzanna Nabalssi-Maselbas, UW

The Late Blooming of Arabic Corpus Linguistics and the Quest for Representativeness

The idea of language corpora came about with the advent of advanced computational technology. A linguistic corpus is a body of machine-readable texts used to answer specific research questions. Corpora allow users to search them quickly, and reliably with the use of tools such as concordances or frequency list generators. That is, they allow for qualitative and quantitative linguistic analysis.

Such sets of texts usually exceed in size what could humanly be analyzed without the assistance of machines, the use of which significantly reduces the time needed for analysis. The crucial condition any corpus study has to meet is the relevance of corpus material to the research question. The task of a general corpus is to reflect the everyday use of the language by its average user, so such a collection must be properly balanced. Corpora usually incorporate a wide range of texts such as excerpts from books, magazines, internet portals devoted to various fields of knowledge, sometimes transcriptions of conversations, and excerpts from chat rooms. To consider the corpus representative of a particular group of users or a particular period, it should be created according to predetermined criteria, such as time frame, gender, origin of speakers, etc.

The question of relevance and representativeness is a key factor for why as late as 2019 scholars would still call Arabic corpus linguistics an emerging field ((McEnery et al; Zeroual and Lakhouaja). Despite its status as a major world language, for a long time, Arabic has been neglected by researchers in the field of corpus linguistics. In comparison, when it comes to English, significant corpus research works appeared as early as 1991 (Sinclair, 1991).

The main argument of this paper is that key factors that caused Arabic to lag behind other languages in terms of corpus research approaches pertain to the domain of sociolinguistics. In other words, the unique circumstances of Arabic diglossia and the sheer number of regional colloquial varieties of Arabic, create a set of obstacles that face all who would attempt to create a general-purpose Arabic corpus. The coexistence of Standard Arabic and various dialects, adds complexity to corpus linguistic research. Since MSA is almost exclusively used in written contexts (books, magazines, websites), while dialects dominate the sphere of oral communication (daily conversations, film dialogues), it follows that a well-balanced corpus for the purpose of general language research should contain examples of both. In light of these facts, the paper gives an overview of existing large Arabic language corpora and discusses their shortcomings mostly focusing on the lack of sociolinguistic variety of representation. Finally, it attempts to sketch out a set of features of an ideal general-purpose Arabic language corpus.

Dr Agata Pawlina, UJ

Życie Wojciecha Bobowskiego (ok. 1610-1675) między faktami a legendą – podsumowanie wyników badań

Wojciech Bobowski (ok. 1610-1675) to jedna z najbarwniejszych postaci w historii kontaktów kulturalnych między Rzeczypospolitą i Imperium Osmańskim. W Turcji lepiej znany jest pod imieniem Ali Ufkî - jako kompozytor, poeta, autor pierwszej "antologii" muzyki osmańsko-tureckiej zapisanej za pomocą europejskiej notacji muzycznej. W Europie od XVII wieku słynie pod imionami Bobovius lub Ali Beg – jako poliglota, informator, tłumacz Biblii i innych tekstów na język turecki oraz autor dzieł traktujących o tureckim języku i kulturze.

Rola Bobowskiego jako pośrednika "między Wschodem a Zachodem" jest dobrze udokumentowana i znana w międzynarodowym środowisku naukowym. Najnowsze badania autorki dowiodły jednak, że badacze zachodnioeuropejscy, tureccy i polscy nie są zgodni co do biografii Boboviusa i jej wersje w tych trzech tradycjach różnią się między sobą. Życiorys Bobowskiego nadal zawiera luki i niejasności, zwłaszcza w odniesieniu do pierwszej, "polskiej", części jego życia. Nierozstrzygnięte kwestie dotyczą m.in. daty i miejsca jego narodzin, domniemanego szlacheckiego pochodzenia, wczesnej edukacji w Rzeczypospolitej, wiary, w jakiej się wychował przez przejściem na islam oraz okoliczności, w jakich opuścił Lwów i wstąpił do służby wewnętrznej w pałacu tureckiego sułtana.

Niniejszy referat ma na celu rzucenie nowego światła na te kwestie. Autorka przedstawi nową wersję biografii Boboviusa, zaktualizowaną na podstawie danych zebranych przez nią w trakcie badań archiwalnych prowadzonych w latach 2019-2022 w Polsce i Ukrainie. Podzieli się również wynikami swojej analizy Serai Enderum Bobowskiego (MS Harley 3409, British Library), która przyniosła interesujące szczegóły dotyczące drugiej, "tureckiej", części jego życia.

Dr Magdalena Pinker, Dr Mariusz Drzewiecki, UW

Gate(s) of Al-Mahdiyya Re-Imagined. Analyses of Medieval Written Sources and Architectural Remains

Al-Mahdiyya was the first capital city of the Fatimid caliphate. It was founded at the beginning of the 4th c. AH/9th c. AD in a strategic place that enabled its defence – on a narrow peninsula, surrounded from three sides by the Mediterranean Sea. The sole landward access to the city was through the gate in the western wall. The original design of this gateway, as described by medieval chroniclers and geographers (e.g. Qāḍī al-Nu‘mān, Ibn Ḥawqal, Al-Bakrī, Al-Idrīsī), can be ascertained through the analysis of literary sources.

The primary objective of the narrative analysis is to reconstruct the architectural structure as envisioned by medieval authors, rather than attempting a precise recreation of 'historical facts' or the 'historical architecture' of the gates. Therefore, the goal is to recreate the medieval authors' perception of the gates of Al-Mahdiyya, as complete accuracy based solely on literary sources is unattainable.

Analysing the narratives concerning the gate provides insights into the symbolic significance of this architectural structure within the context of historical circumstances, religious settings (Ismaili Islam), and architectural traditions.

Its current form, the main gate has undergone numerous changes. Two researchers, Alexandre Lézine (1965) and Lucien Golvin (1979), put forward model reconstruction of the original gate based on analyses of its few original features and the 16th century Marmol Spanish text describing the fortifications. Both researchers agreed that the original gate must have been bigger than the current one. According to Lézine (1965: 30–31) the defensive installations were too solid for the siege machines and tactics employed during the Fatimid times. Five centuries later, Spanish cannons were not able to crush the walls, which finally were partly destroyed using explosives. The walls of the Fatimid Al-Mahdiyya, especially the mainland section was much thicker than the walls of other contemporary urban centres in the region. This observation was repeated in numerous accounts of visitors to the city. Having that in mind, a hypothesis can be put forward that the Fatimids had various agendas when designing and building urban defences starting from their first capital. Next to the defensive character, they were also expressing ideas. In Al-Mahdiyya, it might have been an attempt to express power and build authority.

Mgr Ireneusz Roszczypała, UW

Uwagi wstępne na temat mongolskiego rękopisu trylogii o czynach króla Wikramaditji ze zbiorów Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie .

Przyjęcie buddyzmu przez Mongołów wiązało się z dużym wpływem kultury indyjskiej, zwłaszcza literatury, na rodzimą twórczość Mongołów. Jednym z najbardziej popularnych zbiorów opowieści mongolskich o proveniencji indyjskiej,

obok mongolskich tłumaczeń Vetālapañcaviṃṣati i Pañcatantri, są zbiory opowieści związanych z postacią indyjskiego króla Wikramaditji.

Można wyróżnić trzy cykle opowieści związanych z tą postacią:

1.

Najbardziej popularny jest cykl związany z postacią Ardži Bordži (sansk. Rāja Bhoja). Zastosowano w nim kompozycję ramową. Historią, którą spina w całość cykl opowieści, jest historia odkrycia ukrytego we wzgórzu tronu króla Wikramaditji. Umieszczony jest on na trzydziestu dwóch stopniach strzeżonych przez drewniane postacie. Za każdym razem, gdy Ardži Bordži chce wstąpić na tron, powstrzymują go i opowiadają jakąś historię o królu Wikramaditji. Jeśli Ardži Bordži chce zasiąść na tronie, musi dorównać temu legendarnemu królowi pod względem cnót opisywanych w tych historiach.

2.

Innym cyklem jest cykl opowieści o królu Wikramaditji (mong. Bikramijid) opowiadających jego historię od narodzin po śmierć i ukrycie jego tronu przez boga Indrę. Chociaż cykl ten składa się z 32 rozdziałów opatrzonych „indyjskimi” tytułami, to cała jego akcja toczy się jeszcze przed umieszczeniem 32 drewnianych postaci na tronie.

3.

Istnieje jeszcze cykl trzydziestu dwóch podwójnych opowieści, w których postać króla Ardži Bordži została zastąpiona przez postać króla Kisny lub Gasny (sansk. Kṛṣṇa).

Zbiory tych opowieści przykuły uwagę uczonych europejskich już w połowie XIX wieku. Były tłumaczone na język rosyjski, niemiecki i angielski. Nigdy jednak nie doczekały się kompleksowej analizy i wydań krytycznych. Najczęściej opierano się na wersjach wydanych drukiem w XX wieku w Mongolii i Chinach, pozbawionych aparatu krytycznego.

Według kolofonów, opowieści te były tłumaczone z języka Indii (tj. sanskrytu). Mieli tego dokonać przybyli z Indii uczeni, o których wspomina się w rękopiśmiennych wersjach biografii Dzanabadzara (1635 - 1723) – pierwszego z linii mongolskich Dżewcundampów. Byłaby to jednak sytuacja

wyjątkowa, gdyż zwykle dzieła literatury indyjskiej docierały do Mongolii za pośrednictwem przekładów tybetańskich. W tym wypadku wiadomo jedynie o tybetańskich przekładach dokonanych z języka mongolskiego, co samo w sobie jest sytuacją wyjątkową.

Wersje mongolskie wydają się jedynie powierzchownym nawiązaniem do wersji indyjskich.

Najobszerniejszego opracowania wersji indyjskich dokonał w latach dwudziestych XX wieku Franklin Edgerton. Edgerton w swym opracowaniu korzystał z 30 manuskryptów i dwóch wersji drukowanych. Zgrupował je w pięć recenzji tekstu sanskryckiego i cztery z nich opublikował wraz z dosłownymi ich tłumaczeniami na język angielski.

W zbiorach Muzeum Azji i Pacyfiku w Warszawie znajduje się rękopis sporządzony w klasycznym języku mongolskim, opatrzonego tytułem „Opowieści króla Bikramidżida i króla Kisny” (mong. Boyda Bikramijid qayan Kisna qayan qoyar-un üliġer). Jest on skatalogowany pod numerem MAP 9025. Chociaż zawarty w kolofonie tytuł wymienia jedynie dwa cykle opowieści związanych z legendarnym indyjskim królem, w rzeczywistości zawiera on wszystkie trzy cykle tych opowieści, w tym również najbardziej popularny w Mongolii cykl związany z postacią króla Ardži Bordži (sansk. rāja bhoja). Dlatego jest on manuskrytem unikalnym w skali światowej, prawdopodobnie jedynym kompletnym manuskrytem zawierającym wszystkie cykle opowieści tworzących trylogię. Inne rękopisy zawierają jedynie jeden z cykli tych opowieści, niektóre zaś jedynie część cyklu.

Rękopis sporządzony jest na kartach wykonanych z papieru czerpanego o wymiarach 17 x 40 cm. Sporządzony jest w formacie stosowanym w księgach tybetańskich (tyb. dpe cha lub po ti), naśladujących format indyjskich rękopisów zwanych pustaka lub grantha, sporządzanych na kartach wykonanych z liści palmowych.

Rękopis ten nie był dotychczas tłumaczony. Nie wspomina się też o nim w dostępnej literaturze.

Jeśli chodzi o zastosowany sposób zapisu, to wykazuje kilka charakterystycznych cech. Między innymi kopista nie odróżnia w piśmie liter č i j. Konsekwentnie stosuje č w obu przypadkach, co może świadczyć o archaiczności źródeł, z jakich korzystał. Najbardziej uderzającą cechą jest sposób zapisu samego imienia Arji Borji. Zapisane jest ono w różnych formach - jako Arči Booči, Raači Booči a nawet (najczęściej) Rayiči Booči.

Już pobieżna analiza rękopisu wskazuje na zbieżność zawartych w nich cykli Bikramidżida i Kisny z innymi dostępnymi manuskryptami oraz wersjami wydanymi drukiem. Inaczej jest w wypadku cyklu poświęconemu Ardži Bordži. Rozpoczyna go opowieść o samym Ardži Bordži zamiast typowej opowieści o odkryciu tronu Bikramidżida. Struktura tego cyklu jest chaotyczna, a numeracja rozdziałów niekonsekwentna.

Reasumując, ten wyjątkowy, znajdujący się w polskich zbiorach, manuskrypt zasługuje na uwagę i dogłębną analizę. Istotnym jest również zbadanie jego miejsca wśród innych dostępnych w światowych zbiorach manuskryptów i ewentualnego związku z wersjami indyjskimi.

Dr Kamila Stanek, UW

Czy Mahmuda z Kaszgaru można uważać za pierwszego turkologa na świecie?

Tematem niniejszego opracowania jest XI wieczny uczyony Mahmud z Kaszgaru oraz jego praca Divan-i Lugat-it -Türk. Uczyony ten stworzył kompendium wiedzy o ludach i językach tureckich z jednej strony w celu przybliżenia wiedzy o nich irakijskim władcom, z drugiej zaś, by podnieść rangę plemion tureckich i ukazać ich dorobek tak materialnych, jak i niematerialnych wartości. Ofiarowany został kalifowi al.-Muqtadiemu rezydującemu w Bagdadzie. Dzieło to

napisane zostało w języku arabskim i obejmuje dostępną Mahmudowi wiedzę dotyczącą języków plemion tureckich. Należy zwrócić uwagę, że wiedzę na temat rozległego terytorium zamieszkiwanego przez Turków, ich zwyczajów i języka zdobywał odbywając liczne podróże naukowe. Zgromadzony materiał opiewał nie tylko ukształtowanie terenu, nazwy miast, osad, stepów, czy cieków wodnych, ale także nazwy poszczególnych plemion. Ponad to w swym dziele opisał również „różnice w wyglądzie, wierzeniach i zwyczajach, codziennym życiu i mowie” (Tryjarski, 1993, s. 11).

Mimo iż Dywan powstał w XI wieku, prawdopodobnie pisany był w latach 1072-1074, dopiero dzięki staraniom tureckich naukowców został po raz pierwszy wydrukowany przez Bilge Kilisli Muallima Rifata w Stambule latach 1915-1919. Wydruk ten opiera się zaś nie na samym dziele Mahmuda, lecz na odpisie pochodzącym z drugiej połowy wieku XIII. Z uwagi na błędnie odczytane zapisy, w roku 1928 ukazał się indeks wyrazów znajdujących się w Dywanie autorstwa Carla Brockelmanna. Następnie pojawiały się opracowania w języku tureckim, uzbeckim, ugarskim, rosyjskim, angielskim.

Jak wspomniano opracowaniem dzieła Mahmuda z Kaszgaru zajmowali się różni badacze kultur i języków tureckich nie tylko w całym świecie turkijskim, ale także poza nim. Również w Polsce w roku 1993 powstała książka, która szczegółowo przedstawia zawartość Dywanu Mahmuda. Niniejsza praca opiera się głównie o tureckie opracowanie Besima Atalaya z lat 80-tych XX wieku oraz opracowanie E. Tryjarskiego z roku 1993.

Leksykon obejmuje słownictwo odnoszące się do wszystkich aspektów życia ludów tureckich, poczynając od wierzeń, ustroju, stosunków międzyludzkich, działalności zarobkowej i artystycznej, poprzez środowisko naturalne, nazwy przedmiotów, strojów, narzędzi skończywszy na sprawach życia codziennego. Autor w swej pracy umieścił także fragmenty twórczości literackiej w postaci rymowanych powiedzeń, piosenek, czy przysłów. W opracowaniu Tryjarskiego znajduje się podział różnorodnej tematyki zawartej w dziele Mahmuda, a mianowicie: „a) zestaw leksyki licznych języków i dialektów tureckich, b) szkicowe omówienie rozmieszczenia języków tureckich, c) pierwszą próbę klasyfikacji języków tureckich, d) informacje z zakresu fonetyki historycznej i gramatyki tychże języków, e) materiał dotyczący dziejów, geografii oraz etnografii ludów tureckich (łącznie z fragmentami poezji, przysłowiami, legendami, wierzeniami itd., f) najstarszą turecką mapę świata.” (Tryjarski 1993, s.14).

Tak obszerna tematyka wyraźnie wskazuje, że nie można dzieła Mahmuda uznać jedynie za słownik dialektów tureckich, jak czasem było ono tłumaczone (np. opracowanie R. Dankoffa i J. Kelleya pt. „Compendium of the Turkic Dialects”), a najwłaściwszym zdaje się być tytuł sugerowany przez E. Tryjarskiego „Encyklopedyczny leksykon dialektów tureckich”.

Zgodnie z definicją turkologiem nazywana jest osoba, która bada historię, szeroko pojmowaną kulturę i języki ludów tureckich. Analiza treści utworu Mahmuda z Kaszgaru dowodzi, że może być on uznany za pierwszego turkologa w nowożytnym sensie tego słowa

Prof. Krzysztof Stroński, UAM

“Indo-Aryan East–West Divide”, in the Light of Diachronic Typology

The main objective of the present paper is to give a historical account of selected areal trends with respect to some typological features in a few early as well as modern varieties of New Indo-Aryan (NIA) which may constitute additional evidence of what has been called “Indo-Aryan east–west divide” (Peterson 2017).

According to Peterson (2017) the distribution of 28 features in 29 languages belonging to Indo-Aryan (IA), Dravidian and Munda gives us a solid basis for assuming the division of eastern and western IA into two distinct structural groups. Despite its clear synchronic bias such an approach is now also being applied to historical aspects of SA languages (Ivani et al. 2021) not resorting to the notion of a linguistic area (e.g. Emeneau 1956; Masica 1976; Masica 2001). This however brings further implications to verify features attested in contemporary tongues in older varieties spoken once in the region for which we have reliable written records (cf. Masica 2001; Peterson 2017). In the pilot study, we have focused on a few early NIA varieties from India and Nepal which include Rajasthani, Awadhi, Braj and Dakkhini and for the first time Kumaoni early inscriptions and literature (a sample of 10000 words for each variety) supplemented by the data from early Nepali as well as Maithili and modern varieties of all these languages and recent data from Kalderash Romani. The data have been partly annotated (cf. Jaworski 2015) and features primarily analyzed in the Peterson’s sample have been verified and their diachronic development and distributional patterns have been checked.

Here I present only a few features that have been selected and analyzed diachronically: differential object marking (DOM), gender and classifiers. Preliminary results show that:

present only three features that have been selected and analyzed diachronically: ergativity, DOM classifiers and word order. Preliminary results show that:

- a) Ergativity has a number of areal skewings from a basic pattern (e.g. NP splits, maintaining object-verb agreement despite object marking, subject verb agreement etc.) and it makes a quite clear boundary

between west and east attested the area of Awadhi around the 15/16th where language contact could accelerate a constant drift towards nominative typology (cf. Stroński 2012).

- b) DOM which in NIA operates along the parameters of animacy and definiteness (e.g. Aissen 2003) shows significant dialectal variation in this respect (cf. Stroński 2014; Montaut 2018); these two parameters underwent different developments in the languages investigated. E.g., DOM first operated along the lines of animacy and definiteness in Rajasthani (15/16th c.), Braj and Dakkhini (ca. 17th c.), Awadhi (cf. Saksenā 1971 [1937]) and Pahari (presumably ca. 18th c.; cf. Wallace 1981; Joshi 1983). The spreading of marked O's into the perfective omain is attested in Rajasthani (beginning of 17th/18th c.; Khokhlova 1992; 1995; cf. also Khokhlova 2006), in Braj (ca. 16/17th c.) and Dakkhini (17th c.), and only very recently in Pahari.

gender appears to be quite stable, although we do see certain fluctuations e.g. in Pahari, where in contemporary Nepali we find a feminine/non-feminine (F/NF) distinction but an M/F-distinction in Kumaoni and Garhwali. Similarly, in Awadhi it is still preserved today (Saksena 1971 [1937]) while in Bengali gender has virtually disappeared entirely.

- c) classifiers is an assumed contact induced phenomenon, now restricted in IA to Magadhan languages (cf. Barz 1985) but they are also found in Awadhi and Nepali. In early Awadhi no classifiers are found. They are attested in early Nepali inscriptions (14th century) but not present in the adjacent Kumaoni (cf. Chalise 2015; Joshi 1983: 2009). Presumably there are traces of classifiers' system in modern Kalderash Romani (Osion 2018) which still requires further research.

- d) Word order in early NIA is not stable. Contemporary NIA represent chiefly an SOV type except Kashmiri, which has a default V2 word order. However, rigid V2 word order is not yet found in 15th century Kashmiri. Instead we found evidence of a general tendency to move the verb towards a more initial position and it coincides with several modern Pahari varieties (cf. Stroński and Verbeke 2020).

The development and the distribution of selected linguistic features bring additional evidence for the east-west division in IA. From a larger perspective, we hope that to demonstrate that the integration of typological investigation with historical corpora analysis is the approach that can bring quite promising results in the areal studies on South Asian languages.

Mgr Krzysztof Traba, UW

Formation of exegetical authority and cultural translation: The Khalaf Allāh affair and the concept of *ustūra*

In 1947 Muḥammad Aḥmad Khalaf Allāh, a student at the Faculty of Letters, department of Arabic Language at the Fu'ad University in Cairo, submitted his doctoral thesis *Narrative Art in the Holy Qur'an*. The scholar implemented a literary method to analyze the Qur'anic narratives – and the results presented in the dissertation caused a heated public debate among academics and Islamic scholars. The author claimed that the Qur'anic stories should be approached as literary narratives, not as historical documents or factual recordings of history, and that their aim is first and foremost to convey religious meanings and evoke certain emotions among the listeners such as, e.g. the fear of punishment. Eventually, his thesis was rejected by the doctoral committee, the author was expelled from the university, and his supervisor and mentor Amīn al-Khulī, whose methodological approach constituted the basis of Khalaf Allāh's thesis, was prohibited from supervising any dissertation in Islamic studies.

My aim in this paper is to take a closer look at the meaning Khalaf Allāh ascribed to the term *ustūra* (pl. *asāṭīr*) as mentioned in the Qur'an and the ways he justified his understanding – in the first published version of the doctoral thesis printed in 1950-51 and the articles that appeared in autumn of 1947. According to Khalaf Allāh, the Qur'an does not deny the presence of *asāṭīr* in its narratives; it primarily proves that their source is God and not the prophet Muhammad. The claim about *asāṭīr* being part of the Qur'anic narratives stirred controversy among many Egyptian intellectuals and Islamic scholars of that time as it deviated from the traditional Islamic interpretation of the concept, especially given that the widespread meaning of the word *ustūra* indicates a legend, myth, or an ancient fable. However, Khalaf Allāh in doing so aimed to „rescue the Qur'an from the calumnies of atheists and orientalists”, i.e. the early 20. century European scholars of Islamic and Arabic studies who undermined the historical and religious legitimacy of the Qur'an. Nonetheless, to achieve this aim, he took inspiration from modern European historians of literature.

I argue that through the lens of a single concept – how it was framed and understood and how the author engaged in public discussion defending it – insights into the Egyptian, and Arabic knowledge production of the late 1940s can be achieved. The sources I analyze offer detailed examples of ways the author legitimized and authorized his findings. These are: referencing medieval authorities in Islamic theology, tafsir, and philosophy; attributing the meaning of *ustūra* to the older definitions of the word; positioning himself as the defender of the Qur'an – by referencing the ongoing debate critical of Orientalists; ascribing his findings additional authority by presenting them as the true interpretation and the aim of the Qur'an itself; implementing the idea of *manhaj* (method) as the modern claim to professional authority (Y. di Capua, *Gatekeepers of Arab Past*, p. 217).

Two concepts were especially informative in structuring my investigation into these different ways of legitimation: inspired by Shuruq Naguib's in-depth study on 'Ā'īša 'abd Ar-Raḥman Qur'anic exegesis, I read them as an attempt of

formation of exegetical authority (2015). At the same time, by “zooming out” to capture a broader cultural context of the early postwar period in Egypt, they can be viewed as constituting an act of cultural translation in the times of emergent postcoloniality, as proposed by Omnia El Shakry in her book “The Great Social Laboratory” (2009).

Mgr Tenzin Tsenyi, UW

Towards the Critical Edition of the Tibetan Guidebook of Kam po gnas nang: the Jagiellonian Library Manuscript (Pander A collection)

The Jagiellonian Library manuscript titled: Bsgrub brgyud karma kam tsang gi gnas chen gdan sa chen po gnas yig legs pa gcig bzhugs so i.e., “Perfect Guidebook (gnas yig) to the Great Seat and Powerful Place of the Complete Lineage of the Karma Kam Tshang” is a guidebook (Tib. Gnas yig) to the Buddhist pilgrimage site in the Kham region of Tibet, composed most probably by the 6th Shamar Mipam Chokyi Wangchuk (1584-1629), a Tibetan religious leader from the Buddhist Karma Kam Tshang tradition. The site of Kam po gnas nang or Kam po gang ra is located in the dBra ba region of Litang, eastern Tibet (Southwest of Garze Tibetan Autonomous Prefecture Sichuan, China). The work is rare and consists of 21 folios handwritten in cursive dhu med script in the dpe cha form.

This study presents a brief introduction of the Jagiellonian Library manuscript with a comprehensive comparative analysis of the three (including the Amnye Machen edition) distinct editions. The edition of the Jagiellonian Library manuscript is an important scholarly task since it is a rare witness to the manuscript tradition of this text which altogether comprises only three witnesses. Besides Kraków, one manuscript is preserved in the Tibetan Autonomous Region in China and another is kept in India (Drepung monastery, South India). A renowned Tibetologist Tashi Tsering, who had access to two manuscripts (from TAR and from India) prepared his edition of the guidebook (published by Amnye Machen Institute in 2006).

The primary objective of this research is to explore and delineate the complexity of these textual versions, particularly focusing on elements of repetition, spelling differences, carelessness in coping with the text, proximity to the Jagiellonian library manuscript, omissions, annotations, and similarities. The manuscript’s unique features and characteristics are a critical benchmark against which the later editions are evaluated. Through meticulous examination, this paper unveils significant insights into the meticulousness and editorial practices adopted in these text editions. By scrutinising the degree of variation and proximity to the Jagiellonian Library manuscript, it shed light on the copyist’s attention to detail, textual accuracy, and the presence of annotations that provide additional context. Moreover, the identification of repetitions and spelling differences within the texts offers a deeper understanding of the originality of the text.

This comparative study also assists in constructing a more accurate and comprehensive understanding of the text’s original form. That allows us to identify the variations among the editions. In conclusion, the paper emphasizes the importance of comparing multiple editions with the Jagiellonian manuscript to unveil the variations and originality of a literary work. The findings of this study not only contribute to a better comprehension of the text’s history but enrich the broader domain of textual analysis, and may provide valuable insights for scholars, historians, and linguists alike. This chapter constitutes an integral component of my doctoral project and serves as a substantial contribution to the advancement of my research.

Lic. Jagoda Uryniuk, UW

Patronage over Japanese art in Europe - the marchand Siegfried Bing and collector Alfred Baur

Patronage played a huge role in the popularization of art, mainly in its part of financing the work of artists and their needs. In Europe, it was the wealthy part of the society who used their money to enhance the creativity of many artists. However, the aim of this presentation is to show that there were more people involved in the popularization of art, especially when it comes to Japanese art and how this process is still working today. The speaker will try to illustrate the role of two actors - an art dealer and a collector of art. Both were based in different countries with a different story when it comes to their history with Japanese art.

When Japanese art first arrived in Europe in the XIX century, it wasn’t the main subject of European-Japanese trade. It became more and more important and an important part in this the process should be assigned to Siegfried Bing, an art dealer who helped introduce Japanese art and artworks to the West. Here, a close look will be taken at European artists, who started to take inspiration from the art sold by Bing, as well as other art dealers. The author will quickly bring some examples of art pieces strongly inspired by Japanese art, mainly to show to which extent this art existed on their canvas. The speaker will also take a look at the magazine published by Bing, as a form of popularization of the art.

On the other hand, we should note the role of travelers and collectors, for example the Swiss Alfred Baur born in the XIX century. He brought together a significant collection of Asian art, mainly Chinese porcelain, jade and Japanese art. He managed to donate his collections to a foundation which bears his and his wife’s name Fondation Alfred et Eugénie Baur-

Duret. Today, there is a museum in his name, in Geneva. The history of the approach to art as well as collecting is a complex problem - the speaker will also refer to that for a more multidisciplinary approach, digging into cultural and historical references, explaining why art became an important part of the Swiss culture and how Alfred Baur found a place for his art collection in his home country.

The presentation will discuss how both Bing and Baur influenced Europe, popularized Japanese art and whether we can call their activity "patronage". The author will also present their work in the context of both Paris (where Bing worked) and Switzerland (where the Alfred Baur museum is), including the approach which those cities had with art in the past and how it possibly affected the whole process. This approach will try to bring a new, fresh look at how this specific type of patronage influenced both the public opinion and the artist's paintings. The study will combine different aspects of research, looking into art using the method of comparison, historical data, cultural references, in order to establish how both of the described types of patronage helped and are still helping the popularization of Japanese art.

Lic. Maria Wereszko, UW

Sposoby kształtowania tożsamości i metody wychowania w The Nigerian Girl Guides Association

Celem wystąpienia jest przedstawienie deklarowanych form i sposobów kształtowania tożsamości skautek w The Nigerian Girl Guides Association (NGGA) przy uwzględnieniu tła historycznego, wpływającego na dzisiejszy kształt organizacji. The Nigerian Girl Guides Association jest żeńską organizacją skautową, która w tym roku obchodzi 104 rocznicę swojej działalności. Swym zasięgiem obejmuje 34 spośród 36 stanów w Nigerii oraz deklaruje obecnie ponad 180tys. członkiń. NGGA jest również jedną z organizacji członkowskich Światowej Organizacji Skautek i Przewodniczek (WAGGGS, ang. World Association of Girl Guides and Girl Scouts), będącej największą międzynarodową organizacją zrzeszającą dziewczęta i młode kobiety na całym świecie. Sposoby kształtowania tożsamości i metody wychowania praktykowane w NGGA ulegały licznym zmianom przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości i odwoływaniu się do tego samego zestawu wartości, mającego swoje źródło w zapoczątkowanym w Wielkiej Brytanii ruchu skautowym. Zarówno ponad stuletnia historia, jak i wynikający z niej współczesny kształt NGGA stanowią interesujący obraz przemian zachodzących w nigeryjskim społeczeństwie.

Skauting pojawił się w Nigerii wraz z brytyjskimi urzędnikami kolonialnymi, którzy stosowali go jako narzędzie budowania imperialnej tożsamości wśród dzieci i młodzieży. Kluczowe dla skautingu oddziaływanie pośrednie, polegające na rozległej symbolice i obrzędowości, miało utwierdzać skautki i skautów w pozytywnej narracji dotyczącej Wielkiej Brytanii. Głównym źródłem wiedzy na temat żeńskiego skautingu, na podstawie której przygotowywano program aktywności, było opublikowane w 1912 r. wzbogacone wydanie książki *Scouting for Boys (Jak dziewczęta mogą pomóc w budowaniu imperium)*. Skautki, a raczej jak przyjęło się je nazywać „Guides”, pierwotnym założeniu miały stać się wzorowymi, moralnymi, zaradnymi żonami i matkami budującymi Imperium Brytyjskie. Polityka prowadzona przez władze kolonialne na początku XX wieku oraz prawo według którego białe dzieci urzędników kolonialnych miały opuszczać Nigerię, sprawiły, że program skautek był skierowany głównie do lokalnych dziewcząt z wyższych grup społecznych, mieszkających w miastach na południu kraju. Najintensywniejsze działania były prowadzone w Lagos. Rodzice posyłający swoje córki do skautingu upatrywali w nim szansę lepszego odnalezienia się w imperialnej rzeczywistości dla córek, przy jednoczesnym pozostawieniu nacisku na rolę żony i matki. Skautki Nigeryjskie miały stać się wzorowymi obywatelkami imperium, chrześcijankami, odrzucającymi swoją rodzimą kulturę jako uwstecznioną i opierającą się na tożsamości etnicznej, na rzecz zachodniej kultury brytyjskiej. Aby osiągnąć ten cel, podczas zbiórek nigeryjskie dziewczęta były uczone brytyjskich tańców i piosenek, etykiety, umiejętności związanych z prowadzeniem domu, higieny. Skautki brały aktywny udział w Empire Day – skierowanym do dzieci wydarzeniu upamiętniającym urodziny Królowej Wiktorii. Co więcej, podczas zbiórek zakazano komunikowania się w językach rodzimych.

W latach 50. zaczęły następować jednak znaczące zmiany, za których prekursorkę uznaje się Lady Oyinkansolę Abayomi. Ruch skautek stopniowo, wraz z procesami dekolonizacyjnymi zachodzącymi w państwie, zmieniał charakter swojej działalności. Dzięki dopuszczeniu Nigeryjek do pełnienia funkcji instruktorskich i zmianom w systemie sprawności oraz innych działaniom, NGGA zaczęła promować wśród dziewcząt poczucie tożsamości narodowej, a nie imperialnej. Pod przywództwem Lady Abayomi zrealizowano projekt zebrania nagrań tradycyjnych gier, zabaw i piosenek oraz rozpowszechnienia ich wśród skautek w celu budowania w nich tożsamości narodowej i świadomości wspólnej, wieloetnicznej kultury Nigerii. Kładła nacisk na współdziałanie i współzawodnictwo poprzez popularyzowanie aktywności fizycznej oraz zawodów sportowych. Zezwoliła na przetłumaczenie Prawa Skautek, przeprowadzanie zbiórek i egzaminowanie przyszłych instruktorek w językach rodzimych. Niedługo przed odzyskaniem przez Nigerię niepodległości Abayomi zwiększyła nakład darmowej gazetki dla skautek Nigeryjskich pt. „Look Wide”, w której zamieszczone były artykuły i listy z różnych części kraju.

Ze względu na zasięg działania i bogatą historię zawierającą zarówno okres funkcjonowania w ramach brytyjskiego systemu kolonialnego, jak i aktywną działalność w okresie dekolonizacji Nigerii, badanie obecnej pracy, deklarowanych

wartości i tradycji tej organizacji wydaje się szczególnie interesujące. Opracowanie tego tematu rozpoczęłam od analizy zgromadzonych źródeł takich jak biografia Lady Oyinkansoli Abayomi, nielicznych prac naukowych dotyczących tej kwestii oraz treści publikowanych przez NGGA na stronach internetowych i w social mediach. Następnie, dzięki uprzejmości władz NGGA miałam okazję spędzić trzy tygodnie w głównej siedzibie organizacji w Lagos we wrześniu tego roku. Dzięki dostępowi do źródeł pisanych, takich jak statut, cyklicznie wydawane broszury i materiały szkoleniowe, przedmiotów wytwarzanych na cele organizacji takich jak mundury, chusty i materiały typu adire oraz przede wszystkim rozmów, nieustrukturyzowanych wywiadów i możliwości przebywania ze skautkami, byłam w stanie poznać realia funkcjonowania ich organizacji oraz udzielić odpowiedzi na główne pytanie badawcze dotyczące deklarowanych metod kształtowania tożsamości w tej organizacji.

W wymiarze deklarowanych wartości i praktyk NGGA czerpie z dorobku światowego skautingu żeńskiego, dostosowując je do społecznych i ekonomicznych realiów Nigerii, takich jak duże zróżnicowanie etniczne i językowe, inflacja i idące za nią ograniczone możliwości finansowe rodziców niektórych skautek, ryzyko porwań dziewcząt, rozwarstwienie ekonomiczne. Biorąc pod uwagę wyżej wymienione czynniki, organizacja skupia się na przekazywaniu dziewczętom umiejętności, które mogą stać się dla nich dodatkowym źródłem zarobkowania, takich jak szycie, wytwarzanie kosmetyków i biżuterii, przetwarzanie plastikowych odpadów na przedmioty codziennego użytku. Oprócz tego, korzystając z oferty projektów WAGGGS, edukuje dziewczęta na temat higieny menstruacyjnej, przeciwdziałaniu przemocy wobec kobiet i dzieci oraz mądrego korzystania z Internetu. Poprzez symbolikę, umundurowanie, piosenki i płąsy organizacja stara się budować wśród dziewcząt poczucie przynależności do wspólnoty, otwartość na osoby należące do innych grup etnicznych, ekonomicznych czy religijnych oraz patriotyzmu.

Dr Bogusław R. Zagórski, Ibn Khaldun Institute

Conceptualization of North-West Africa in the Middle Ages according to Ibn Khaldun (1332-1406) – an essay in historical geography

The paper, a part of a thorough research (on-going project) on the historical geography of Islamic North-West Africa (except Egypt) in the Middle Ages will present the terminology used for the description (and/or definition) of that part of the world as applied by the great Maghribian polymath, historian and sociologist, in his works pertaining to history and geography. Key concepts will be discussed in the context of Ibn Khaldun's works, and analysed in comparison with possible formulations by other Arabic authors of the epoch. As of today, the concept of that part of the world, is generally described using such names as Maghreb, Sahara and Sudan, often with additional markers like great, western, central, eastern etc. All of them take origin from the Arabic language and give us an illusive awareness that we follow a long-existing local tradition. This presumption will be put to test, by an investigation carried out and based on the original medieval text. Apart of mere terminological/onomastic aspects of the question, it will be attempted to resolve the enigma of what was the possible spatial extension of thus named/defined areas, and also to put the question in a more discerning way, specifically: if and how could we indicate and define borders between individual territories (apart from modern criteria).

Mgr Assel Zhaman, UW

Dusza Kazacha i Polaka (na podstawie kazachskiej i polskiej frazeologii)

Referat jest poświęcony badaniu porównawczemu polskich i kazachskich jednostek frazeologicznych z komponentami „dusza” / „жан”. Czytaj: жан (w znaczeniu ‘dusza’); z perskiego i środkowo-perskiego od słowa جان „życie”. Celem badania jest podkreślenie zarówno cech wspólnych w stosowaniu tego samego komponentu, jak i różnic w obrazie świata języków o różnych strukturach. Badaczka definiuje atrybuty i cechy duszy w frazeologicznym obrazie świata (w naiwnym obrazie świata) i odpowiada na pytania językowe: gdzie jest dusza, czym jest dusza, jaki jest związek między duszą a ciałem. Kolejna część opracowania ukazuje znaczenie frazeologizmów z pojęciem "duszy", gdzie są one grupowane według wyróżnionych w definicjach aspektów znaczeniowych. Oprócz tego autorka analizuje równoważność jednostek frazeologicznych w badanych językach. Formy równoważne i nierównoważne ujawniają różnice w rozumieniu "duszy" w kazachskim i polskim naiwnym obrazie świata.

Następnie przeprowadzono badanie statystyczne jednostek frazeologicznych z rozważanymi komponentami. Wynikiem było zidentyfikowanie 139 frazeologizmów w języku polskim i 359 jednostek w języku kazachskim. Pozwoliło to określić główne cechy pojęć "dusza" / "жан" oraz ustalić stopień ich podobieństwa i różnicy. Dodatkowo, badanie wykazało, że komparatystyka pojęć frazeologicznych może wnieść wkład w badanie językowego obrazu świata i dekodowanie kodu duchowego, a także przyczynić się do usprawnienia komunikacji międzykulturowej. Nowość naukowa badań polega na wyborze materiału frazeologicznego języka kazachskiego, który nie jest dostatecznie reprezentowany w kontekście porównawczym w polskiej nauce.

Biographical notes / Biogramy

Ivan Andrijanić finished painting on the Art Academy of the Zagreb University and Indology and Philosophy on the Zagreb University where he currently teaches Sanskrit grammar, South Asian history, and related subjects. He made his Ph.D on the reception of White Yajur-Veda Upaniṣads in Vedānta in 2010. His main focus of research is Vedānta (especially Śaṅkara) and different aspects of Mahābhārata studies. He researched topics such as relative chronology and authenticity of Śaṅkara's works; reconstruction of Bhartṛprapañca's lost commentary on Bṛhadāraṇyaka-Upaniṣad on the basis of fragments in Śaṅkara, Sureśvara and Ānandagiri; Mahābhārata text-history and the history of Indo-European studies. He wrote a book on Vedānta philosophy and the first Sanskrit grammar in Croatian language; publication of his History of India is scheduled in 2023.; he published articles in Indological scholarly journals, linguistic journals, conference proceedings and Festschrifts.

Zuzanna Augustyniak – Ethiopianist, Africanist, and ethnographer. Assistant professor at the Department of African Languages and Cultures, Faculty of Oriental Studies, UW. Her research concerns the intertwinement of power and gender in contemporary Ethiopia; she conducts field work among the Ethiopian diaspora in Cairo.

Jacek Bąkowski, graduated of Mathematics and Computer Science from the Université Pierre et Marie Curie in Paris, France and of Indian Philology from the Department of Languages and Cultures of India & South Asia at the Jagiellonian University in Cracow, Poland. Master's thesis dedicated to the problematics of translation from Hindi-Urdu to Polish and to the use of Linguistic Worldview and corpus linguistics in the translation process. His Ph.D. project is dedicated to Digital Humanities with a special focus on the analysis of distributional semantics of Perso-Arabic and Sanskrit loanwords in modern Hindi. He has also published a few translations of Indian classics from Hindi to Polish.

Joanna A. Ciesielska is a nubologist and bioarchaeologist conducting research in the field of social archaeology of funerary remains in medieval Nubia (modern Sudan). She received her PhD from the University of Warsaw in 2022. Currently, she is the PI of the project "On the verge of greatness", investigating the foundation of the kingdom of Alwa in the sixth century CE based on isotopic analysis of migration patterns and population dynamics in its capital Soba, as well as „Keepers of Tradition” concerning the way modern Sudanese women communicate status through their choice of clothing.

Eystein Dahl holds a PhD from the University of Oslo and obtained his habilitation degree qualifying as full professor in general and historical linguistics in 2019. He is currently an adjunct/assistant professor at the Adam Mickiewicz University and has previously held positions at UiT The Arctic University of Norway and the Goethe-Universität, Frankfurt am Main.

Mariusz Drzewiecki PhD – researcher at the Polish Centre of Mediterranean Archaeology of the University of Warsaw, archaeologist who during the past decade was developing his interest in defensive architecture .

Paweł Durkiewicz, student II roku w Szkole Doktorskiej Nauk Humanistycznych Uniwersytetu Warszawskiego na kierunku: literaturoznawstwo. Moje zainteresowania naukowo-badawcze obejmują: buddyzm tybetański w Mongolii, literaturę, poezję i doksografię buddyjską, oraz manuskrypty buddyjskie.

Bhim Lal Gautam, Ph.D. is an assistant professor and RMC Coordinator at the Central Department of Linguistics, Tribhuvan University, Nepal. Dr Gautam is a recipient of James McCawley Fellowship Award (2005, LSA Institute, USA), ASLAN Fellowship Award (2014, CNRS, France), and Faculty Research Fellow (2012, 2016 & 2020 UGC, Nepal) among many others. He is the past president (2014-2016) of the Linguistic Society of Nepal and the Executive member of NELTA (2017-2024). His areas of interest are MLE, Language contact, Language politics, language policy, and planning. Dr. Gautam is the author of the book entitled *Language Contact in Nepal: A study of Language use and Attitude* (Palgrave Macmillan) and articles published from *Palgrave Macmillan (Springer), Lincom Europa, Benjamins, Brill, Mouton De Gruyter, Routledge etc.* in various reputed journals like *International Journal of Multilingualism* ,

Language Ecology, Bandung Journal of Global South, Journal of World Languages etc. He has participated and presented more than two dozens of international conferences and workshops in the UK, France, Germany, Norway, Brazil, Sweden, the Netherlands, USA, Australia, Korea, India, Thailand and so on.

Natalia Wiktorja Greniewska, PhD candidate at the Faculty of Oriental Studies, University of Warsaw, at the Section of Inner Asian People. Graduated with a master's degree in Mongolian and Tibetan studies. Her doctoral thesis is on the subject of contemporary Mongolian literature. Her academic pursuits encompass contemporary literature, gender studies, issues of equality and minority representation.

Marcin Grodzki, scholar of Arabic, Semitic and Islamic studies. Fields of academic interest: literary, linguistic and religious studies (Arabic language / Semitic languages, history of early Islam and pre-Islamic era, the Qur'an, religious minorities in the Middle East). Author of scholarly publications in the above-mentioned fields. Former university lecturer of Arabic and Aramaic.

Stanisław Jan Kania, Buddhologist working with Sanskrit, Pāli and Tibetan sources. In 2019, he defended his PhD thesis ('A Buddhist critique of the Lokāyata materialism from the 8th century. The Lokāyata-parīkṣā Chapter XXII of Śāntaraksita's Tattva-saṅgraha with Kamalaśīla's Pañjikā. A critical edition from the Sanskrit manuscripts and the Tibetan version, with an introduction and an annotated translation') at the Faculty of Oriental Studies, University of Warsaw; since 2021, employed as an adjunct at the Faculty's Research Centre of Buddhist Studies.

Hanna Kupś is an assistant professor at the Centre for Chinese Language and Culture at the Faculty of Humanities of the Nicolaus Copernicus University in Toruń. She received her Ph.D title in 2019. Her research interests revolve around traditional Chinese music, including its developments during the New Culture Movement. Reaching beyond that scope, her recent publications include *Balancing Changes. Seventy Years of People's Republic of China*, co-edited with Michał Dahl, Dawid Rogacz and Maciej Szatkowski (The Nicolaus Copernicus University Press, 2022), and a monograph under the title of *Polskie nazwy miejscowe w języku chińskim: Kontekst historyczno-kulturowy, metodologia przekładu i słownik* [Polish Toponyms in Chinese: Historical and Cultural Context, Methodology of Translation and a Dictionary], co-authored with Kamil Burkiewicz (The Nicolaus Copernicus University Press, 2022).

Marcin Krawczuk, assistant professor at the Department of African Languages and Cultures at the University of Warsaw. His research interest include: the language and culture of Ethiopia, manuscript studies (with a focus on African manuscripts) and African literature in European languages (chiefly English).

Kamil Kuraszkiwicz – Archaeologist, Egyptologist, professor at the Department of Egyptology at the Faculty of Oriental Studies at the University of Warsaw, director of the Polish-Egyptian Archaeological Mission Saqqara. His research interests include Egypt in the 3rd millennium BC, with particular emphasis on royal power and its attributes and manifestations, state administration and contacts with neighbouring areas during the Old Kingdom.

Ting-Yu Lee Sociologist, Chinese language teacher and an assistant professor of Department of Asian Studies in SWPS University in Warsaw. She is also an interpreter (English and Chinese) for business delegations from China and Taiwan. Dr. Lee completed doctoral studies in the Institute of Sociology in the University of Warsaw and obtained her Ph.D. degree in the Polish Academy of Science in 2014.

Zuzanna Nabalssi-Maselbas is a Ph.D. student at the Department of Arabic and Islamic Studies at the University of Warsaw. During her scholarship at Cairo University in 2019 she discovered the world of Egyptian linguistic separatism and has been pursuing this topic academically ever since. Currently, she is working on a Ph. D. thesis, in which she compares the ways of conceptualizing nation, religion, and politics in Egyptian and Standard Arabic with the use of language corpora created from the Arabic and Egyptian Arabic Wikipedia texts.

Agata Pawlina – doktor nauk humanistycznych w dziedzinie językoznawstwa. Stypendystka Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w ramach programu START 2022 dla wybitnych młodych uczonych. Absolwentka filologii orientalnej-turkologii na Uniwersytecie Jagiellońskim oraz wokalistyki na Akademii Muzycznej we Wrocławiu. W latach 2019–2023 kierowniczka projektu badawczego dot. życia i twórczości Wojciecha Bobowskiego (Ali Ukfi/Bobovius) Preludium 15 fundowanego przez Narodowe Centrum Nauki, realizowanego na UJ. Autorka licznych publikacji i wystąpień konferencyjnych z zakresu terminologii muzycznej języka tureckiego i osmańsko-tureckiego oraz kultury muzycznej Turcji, Imperium Osmańskiego i Bliskiego Wschodu.

Magdalena Pinker PhD – assistant professor in the Department of Arabic and Islamic Studies at the University of Warsaw; chief curator in the Department of Oriental Art of the National Museum in Warsaw.

Ireneusz Roszczypala, absolwent Mongolistyki UW, tłumacz języka mongolskiego, doktorant Szkoły Doktorskiej Nauk Humanistycznych UW.

Kamila Stanek doktor nauk humanistycznych Uniwersytetu Warszawskiego Wydziału Orientalistycznego w zakresie turkologii specjalizacja językoznawstwo. Dziedziny badań: socjolingwistyczne problemy na Bałkanach; wpływ kultury na język i języka na kulturę; paremiologia, językoznawstwo tureckie; język turecki i reforma języka tureckiego; metodyka nauczania języka tureckiego.

W roku 2001 ukończyła studia z tytułem magistra na UW w Instytucie Filologii Słowiańskiej w zakresie językoznawstwa słowiańskiego. W roku 2004 ukończyła podyplomowe studia pedagogiczne w Instytucie Badań Edukacyjnych Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu. W roku 2005 ukończyła studia z tytułem magistra na Wydziale Orientalistycznym Uniwersytetu Warszawskiego w zakresie kulturoznawstwa. Od 2006 roku prowadzi lektorat w Szkole Języków Wschodnich; od roku 2012 zatrudniona jest na stanowisku adiunkta w Zakładzie Islamu Europejskiego UW WO; od października 2012 na stanowisku adiunkta w Zakładzie Turkologii i ludów Azji środkowej UW WO. W dorobku znajdują publikacje dotyczące zagadnień: językowy obraz świata, paremiologia turecka, język-kultura-tożsamość Turków - mieszkańców dawnego Imperium Osmańskiego.

Krzysztof Stroński, Institute of Oriental Studies, Adam Mickiewicz University in Poznań, Poland. Research areas: diachronic typology, historical syntax of IA languages, areal linguistics. Orcid: <https://orcid.org/0000-0001-8951-8516>

Krzysztof Traba – graduated in 2019 from the Department of Arabic and Islamic Studies, Faculty of Oriental Studies, Warsaw University (KAIi). His master thesis under the title “Radical Islam: Selected aspects of political and religious thought of Sayyid Qutb” was part of a publication issued by KAIi under the title “Islam wczoraj i dziś”. He contributed to the Social Archive of the Humanitarian Crisis project (Społeczne Archiwum Kryzysu Humanitarnego) initiated by the Researchers at The Border collective in 2022.

Tenzin Tsenyi, is a PhD candidate at the Doctoral School of Humanities, specializing in Literary Studies, at the University of Warsaw. She obtained Master's degree in Mongolian and Tibetan Studies from the Faculty of Oriental Studies of the University of Warsaw in 2021. Academic interest focuses on the fields of Tibetan Literature, Culture, and Buddhist studies. Presented research papers at international conferences including the International Association of Tibetan Studies (IATS) held in the Czech Republic, Prague in July 2022, Sign & Symbol in Comparative Studies at the University of Warsaw in June 2023, and the online Vernacular Buddhism in Asia and Europe conference at the University of Tartu in May 2023. Contributed an academic paper published in series PRACE ORIENTALISTYCZNE, vol. 45 of the Polish Academy of Science “Global and Local Perspective” in 2023.

Jagoda Uryniuk - student of the University of Warsaw. She finished her bachelor's degree at the College of Interdisciplinary Individual Studies in Humanities and Social Sciences at this same University. She is currently doing a master's degree in Applied Linguistics and a master's degree in Helvetology (Swiss studies). She specializes in Japanese art and its relations with the West (especially Europe and European artists) and languages (she speaks 5, and still learning more).

Maria Wereszko, studentka II roku Komunikacji Międzykulturowej – Azja i Afryka. Ukończyła studia pierwszego stopnia na kierunku orientalistyka w zakresie afrykanistyki, broniąc pracę dyplomową pt. „Aktywność zawodowa kobiet hausańskich w świetle tradycyjnych norm kulturowych” pod kierunkiem prof. Niny Pawlak. Jej zainteresowania badawcze oscylują wokół partycypacji kobiet w życiu społecznym, feminizmu oraz procesów integracyjnych w społecznościach zróżnicowanych kulturowo.

Bogóslaw R. Zagórski, Arabist and Islamicist, specializing in the historical geography and cartography of the Muslim World and the science of onomastics (personal and geographical names); long years academic teacher of Islamic civilization, observer and commentator of political events in the MENA region.

Assel Zhaman, ukończyła studia magisterskie na Euroazjatyckim narodowym uniwersytecie im. L.N. Gumilova w Astanie w zakresie pedagogiki. Aktualnie jest doktorantką studiów doktoranckich UW na Wydziale Orientalistycznym w zakresie turkologii. Píše doktorat w dziedzinie językoznawstwa na temat językowego obrazu świata Polaków i Kazachów na podstawie frazeologii somatycznej.